

SABLE SORENSEN



FURY BOUND

PUTO HNEVU

ROMÁN ZO SÉRIE VLČI SKAZY

PUTO HNEVU

ROMÁN ZO SÉRIE VLCI SKAZY



SABLE SORENSEN

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu *Sable Sorensen: FURY BOUND* (published by Hachette Book Group, Inc.) preložila Barbora Andrezálová.

Translation © 2026 by Barbora Andrezálová

Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková

Jazyková korektúra: Darina Kližanová

Copyright © 2026 by Sable Sorensen

All rights reserved.

Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o., Morušová 5, 93101

Šamorín, Slovensko

This edition is published by arrangement with the Subagent Andrew Nurnberg Associates International Ltd, 43 Great Russell Street, London WC1B 3PD, UK, in association with Andrew Nurnberg Associates Prague s.r.o., Jugoslávských partyzánu 17, 160 00 Praha 6, Czech Republic.

Webová stránka: zelenykocur.sk

Map copyright © 2025 by Andrés Aguirre Jurado

Endpaper art copyright © 2026 by Diana Dworak

Image of wolf on sprayed edge copyright © Shutterstock.com/shaineast

Cover art © 2026 by Sasha Vinogradova. Lettering by David Coulson.

Original series design by Ivy Beautiful Books. Cover copyright © 2026 by Hachette Book Group, Inc.

Grafická úprava: Design Amorandi

Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-8315-004-1

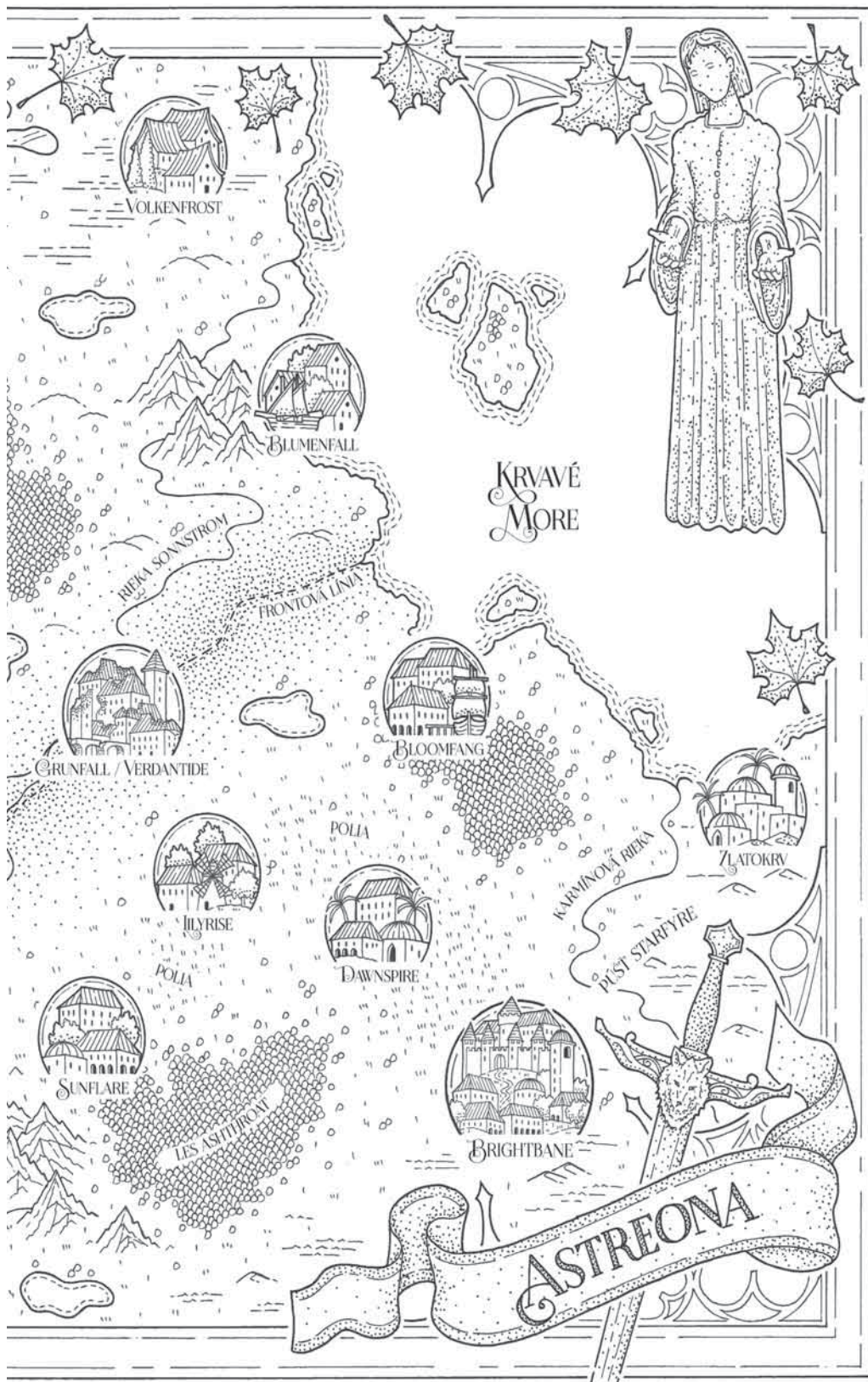
EAN 9788083150041

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', skenovat' ani distribuovat' v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa na pirátstve materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte. Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.

*P*re každého, koho síla spočívá v přežití.
Aj to je dost'.

NOCTURNA





UPOZORNENIE K OBSAHU

V tejto knihe sa vyskytujú témy určené len dospelým a explicitný obsah, ktorý môže byť pre niektorých čitateľov rušivý, vrátane násilia, erotiky, sebapoškodzovania a rozhovorov o sexuálnom násilí a zneužívaní detí. Kompletný zoznam upozornení a trópov nájdete na webovej stránke autoriek: www.sablesorensen.com.

PRÍRUČKY A DOPLŇUJÚCE MATERIÁLY

Rozpis štyroch svoriek Nocturny, slovník použitých pojmov, zoznam postáv a zoznam pesničiek nájdete v doplnkových materiáloch na konci knihy. Upozorňujeme, že môžu obsahovať mierne spojery!

PULO
HINEVU

1



MERYN

*N*adýchni sa, Meryn.

Tma okolo mňa sa krúti a hýbe nemožnými spôsobmi. Na krátke okamihy sa rozostupuje a odhaľuje obrazy, ktoré ma trhajú na kusy.

Krv, husté šarlátové škvrny.

Dýchaj.

Násilné červené šmuhy na sivej kamenej podlahe.

Dýchaj.

Krv na vrčiacej tvári mojej malej sestry Saely – na jej perách a jej... tesákoch.

Meryn, nadýchni sa.

Hruď ma bolestivo pichá a tiene sa znova zlievajú, miestnosť sa opäť ponára do čiernej tmy. V tej chvíli ma okolo pása objímajú silné, upokojujúce ruky.

Ja však nemôžem, nemôžem, nemôžem...

„Nadýchni sa, Meryn!“

Zalapám po vzduchu a prerývane sa nadýchnem. Uvedomujem si, že ten vrčiaci hlas v mojej hlave nie je môj, je to hlas mojej

vlčice Anassy. Mohutná striebristobiela vlčica ma štuchne ňufákom do boku, keď sa mi plúca konečne rozťahnu, a ja sa naplno vrátim do svojho tela.

Tiene sa opäť rozostúpia. Je to zvláštna nová sila, ale do určitej miery ju dokážem ovládať. Je zrejmé, že reaguje na moje emócie.

Na môj šok. Na môj hnev.

Posledné štyri mesiace som tvrdo trénovala, aby som sa stala jednou z vlčích jazdcov, v nádeji, že sa dostanem na frontovú líniu a nájdem Saelu. Uniesli ju z nášho domu, ukradli ju v noci, aby sa stala potravou pre Siphonov v našej susednej krajine Astreone.

Aspoň to som si myslela.

Saela sa predou mnou zvíja na podlahe, z brady jej kvapká krv. Pri pohľade na jej nové tesáky sa zľaknem. Po všetkom, čím som prešla, aby som ju našla, aby som ju zachránila... moja malá sestra sa zmenila na jednu z *ních*. Sama sa stala Siphonkou.

Jej neovládateľná krvilačnosť to len dokazuje.

Helene, členka svorky Daemos, stojí na kraji Starkovej pracovne, vyvaľuje oči a drží si ruku na zakrvavenom krku. Je však mimo nebezpečenstva. Jej puto s vlkom už zahojilo ranu, ktorú jej spôsobila Saela.

Helene je v poriadku, ale moja sestra, moje *všetko*...

Trhám sa, zúfalo sa k nej snažím dostať, pomôcť jej, zastaviť ju, nejako zmeniť to, čo sa deje, ale tie ruky okolo mňa ma pevne držia.

„*Pusti* ma, Stark!“ vyšteknem. Tiene sa vrhajú na nás, reagujú na moje rozčúlenie.

Skôr než sa stihnem oslobodiť, Starkov obrovský čierny zlovlk Cratos sa vrhne na Saelu s divokým vrčaním.

Zovrie mi žalúdok a ďalej sa márne vzpieram proti silnému zovretiu. „*Nie!*“

Cratos ju zabije. Moje drahé dievčatko, moju krásnu sestričku. Roztrhá jej hrdlo, pretože je teraz nebezpečná.

Po tvári mi stekajú horúce prúdy slz.

„Zastavte ho,“ prosím Starka aj Anassu. „Cratos, prestaň!“

Vrhne sa na ňu a ja skríknem. Miestnosť opäť zhasne.

Anassa ma štuchne ňufákom do boku, tentoraz silnejšie. „*Meryn, on ju nechce zabiť. Drží ju na uzde pre bezpečnosť teba a všetkých ostatných. Znova sa nadýchni.*“

Urobím, čo mi povie. Tiene sa zasa rozostúpia.

Cratos drží Saelu pri zemi, dvoma obrovskými labami jej stojí na chrbte a pritláča ju k podlahe. Napriek tomu sa mu vzpie-
ra a takmer ho zo seba zhodí.

Takmer zhodí *gigantického* zlovlka, ktorý je prinajmenšom trikrát väčší ako ona, a to len svalmi svojho chrbta.

Zízam na to s otvorenými ústami a cítim, ako mi z tváre mizne farba. Toľko sily v tele jedenástročného dievčaťa.

Saela nikdy nebola fyzicky silná. Vynikala skôr v štúdiu. To ja som bola tá silná. Tréning sebaobrany jej išiel dobre, no aj tak – vždy bojovala slovami, nie svalmi.

Jej gaštanové oči sa zaostría a ona sa znovu a znovu vzpí-
na, čím Cratosa neustále nadvihuje. Anassa na mňa uprie zlatistý pohľad a ja okamžite viem, na čo myslí, bez toho, aby to vôbec sformulovala.

Cratos ju sám nezadrží. Anassa priskočí k svojmu druhovi a tiež sa zaprie labami do Saelinho chrbta.

Krv mi vrie od strachu. Nielen o moju sestru... ale z *nej*.

Počas výcviku sme sa tu hodiny učili o Siphonoch, študovali ich, no stále toho o nich toľko neviem. Zachovávali si Siphono-
via aspoň kúsok toho, kým boli pred tým, než sa premenili? Ako veľmi sú stále ľuďmi po tom, čo im narastú tesáky?

Chcem bežať k nej, objat ju, ako som to urobila pred chvíľou. Usmievala sa a bola v bezpečí.

Bola v *bezpečí*.

Je tam vôbec ešte? Alebo bude takáto... navždy?

Saela kričí. Z jej vresku, ktorý sa rozlieha po miestnosti, tuhne krv v žilách. Ubližuje jej to.

Vrazím lakeť do Starkovho boku a vymaním sa mu, ale len na chvíľu. Hneď ma schmatne za zápästie a tak silno ma strhne späť, že mi takmer vyklíbi rameno.

„Čerstvo premenení Siphoni sú najnebezpečnejší,“ zasyčí mi Stark do ucha.

Pritlačí si ma k hrudi, jeho ruky sú ako železné okovy. Jeho dotyk mnou prechádza ako oheň. Nenávidím to. Nenávidím to a zároveň na tom lipnem.

„Videl som to na fronte. Mnohokrát. Je to obľúbená hra As-treončanov. *Prosím, počúvaj.*“

Zarazím sa, naliehavosť v jeho hlase ma na chvíľu vytrhne z paniky. Povedal *prosím*.

„Premenia našich vojakov na Siphonov a nasadia ich proti našim silám. Keď prvýkrát dôjde k premene, nových Siphonov načisto pohltí krvilačnosť a zabijú všetko, čo im príde do cesty. Ona ťa teraz nepozná a mohla by ťa zabiť,“ povie Stark ticho.

Mohla by ťa zabiť. Saela, to malé dievčatko, ktoré plakalo, keď som mu príliš pevne zaplietla vrkôčiky. Ktoré v noci zamýkalo dvere našej izby, keď bola naša mama príliš násilná, a schovávalo si hlavu do môjho lona. Ktoré raz chytilo v našom dome myš a namiesto toho, aby ju zabilo alebo vynieslo von, vyrobilo jej malú postieľku z krabičky od zápaliiek a pomenovalo ju Felix.

Ako je to možné? Má však pravdu. Je to šokujúce a desivé, ale má pravdu. Moja drahá malá sestrička je... preč.

Hlava sa mi točí, keď sa snažím vymyslieť, čo robiť ďalej, a ignorovať pritom búrlivé a pomstychtivé myšlienky o tom, *prečo* sme v tejto situácii. O mužovi – nie, o *netvorovi* –, ktorý toto urobil mojej sestre.

O mojom snúbencovi.

Hnev ma prebodáva, páli ma v žilách a spolu s ním sa valí k stropu nemilosrdná vlna tieňov.

Ďalší nádych a tiene sklžnu po stenách späť dole. Presne toto by chcel: aby som bola príliš rozptýlená a slabá nato, aby som dokázala čeliť tejto kríze.

Už mu nedovolím so mnou manipulovať. Saela ma potrebuje pokojnú a vyrovnanú.

Ona je na prvom mieste.

„S Cratosom ju tu takto nemôžeme držať navždy,“ povie mi Anassa, vnímajúc moje myšlienky.

„Dobre,“ poviem a myseľ sa mi vyjasní. „Musíme ju spútať.“

Vystriem plecيا a aj Stark zjavne vycíti, že sa už nechcem vrhnúť k Saele, lebo uvoľní stisk.

„A potom ju musíme odviezť na nejaké bezpečné miesto,“ poviem Starkovi. „Niekam, kde nebude môcť ublížiť sebe ani ostatným, kým nezistíme, čo robiť.“

Zažmurkám, aby som si vyčistila zrak, a roztrasenou rukou si utriem líce. Napadlo mi riešenie, no nenávidím ho.

„Nemôžem uveriť, že to hovorím, ale myslím, že ju budeme musieť odviezť späť do žalára.“

Tie slová mi na jazyku zanechávajú odpornú pachuť. Predstava, že vrátim svoju sestru späť na to temné, desivé miesto, je strašná, no máme inú možnosť?

Otočím sa a pozriem na Helene a Grigoreho. Helene sa vrátila do tváre farba, ale Grigore ju naďalej ustarostene drží okolo pliec.

„Vy dvaja to budete držať v tajnosti. Nikomu nesmiete povedať, čo ste tu videli.“

Keď Stark počuje ľadový tón v mojom hlase, konečne ma úplne pustí. Zo straty jeho dotyku sa mimovoľne strasiem. Niekoľkými dlhými krokmi prejde cez celú miestnosť a ja bezmocne sledujem, ako otvorí truhlicu a začne sa v nej prehrabávať. Čoskoro vykročí späť ku mne, ale minie ma a pokračuje k Saele.

Stark prejde rukou po Cratosovom boku, potom si kľakne, chyťí moju sestru za nohy, pritiahne ich k sebe a pevne ich

zviaže. Strieborné reťaze, uvedomím si, dosť silné nato, aby ju udržali. Všimnem si aj kus látky, ktorým jej chce zrejme zaviazať ústa.

Chytí jej tmavé vlasy, aby jej mohol založiť šatku medzi tesáky. Už len pri pohľade na to zúrim a prsty sa mi chvejú od túžby udrieť ho. Aj Anassa sa naježí a vyderie sa z nej tiché vrčanie. Cratos sa však nakloní dopredu a dotkne sa svojím ňufákom toho jej, aby svojej družke pomohol tú emóciu prekonať.

Hoci sa hnevám, zároveň som *vďačná*, pretože to treba urobiť a bohyňa vie, že ja sama by som to nikdy nedokázala.

Stále si nedokážem celkom priznať, že sa to naozaj deje. Že sa chystám zavrieť svoju sestru za mreže, ako keby bola nepriateľ.

Že sa vlastne naozaj *stala* nepriateľom.

Zabila by ma. Saela by ma zabila, nebyť tých reťazí okolo jej končatín.

Stark kývne na Grigoreho a obaja ju spoločne zdvihnú. Vrtí sa v ich náručí, vzpína sa proti pevným reťaziam, celá pokrytá krvou. So stiahnutým hrdlom odvrátim zrak.

Nemôžem sa na ňu takto pozeráť, tak urobím to jediné, čo je teraz v mojich silách: krok za krokom vediem všetkých do žalára. Smerujeme do toho hlavného, nie na tajné miesto, kde držali Saelu a ostatné deti.

Zdá sa, akoby ma len pred pár hodinami Venna zaviedla do útrob hradu, kde som objavila svoju sestru v zajatí. Len pred niekoľkými hodinami sme plánovali, ako ju dostať von. Nikdy by mi nenapadlo, že ju zase uväzním.

Pohybujeme sa ticho, rýchlo, vyhýbame sa akejkoľvek pozornosti. Moje okolie je krutou napodobeninou môjho duševného stavu, schádzame stále hlbšie do tmy a zúfalstva.

Chodby vedúce do žalárov sú vlhké a pochmúrne, cez rozpukané kamene tu a tam presakuje roztopený sneh. Svetníkov

na stenách je čoraz menej. Napokon dorazíme k radu relatívne suchých, dobre osvetlených ciel.

V prvej sú barbarské hroty a na stenách pripevnené škripce. Rýchlo ju obídeme. Stark a Grigore sa zastavia pri dverách o dve cely ďalej a nazrú dnu. Stojím za nimi, moje oči si pomaly zvykajú na čoraz hustejšiu tmú.

Stark sa pozrie na mňa, čaká na rozhodnutie. Takmer nepostrehnuteľne prikývne. Schvaľujem uväznenie mojej sestry. Opätovné uväznenie.

„Helene,“ poviem chrapľavo. Pozrie na mňa rozšírenými očami. „Chod' nájsť vodcu Aldricha a pošli ho za nami.“

Vodca Aldrich je najstarší vlčí jazdec v hrade a najskúsenejší vodca. Mal na starosti naše skúšky puta.

Bude mať nejakú predstavu, ako nám pomôcť. Ako to napraviť. Musí mať.

Oneskorene si uvedomím, že keby som chcela, mohla by som sa s Aldrichom spojiť cez myšlienky. Anassa povedala, že teraz sa môžeme spojiť so všetkými vlčími jazdcami, a on je predsa zo svorky Strategos; ja som jeho alfa. V tejto chvíli si však neverím, že by som dokázala komunikovať presne.

Helene sa rýchlo ukloní, zvrtnie sa a vybehne zo žalára. Sledujem, ako mizne z dohľadu, a uvažujem, či jej rýchly odchod poháňa môj rozkaz, strach z mojej sestry alebo pochmúrne okolie.

Grigore niečo povie Starkovi. Ten prikývne, odhodlá sa a pustí Saelu. Moja sestra vrazí zviazané päste do Starkovej hrude, no on len zvráští tvár a otočí ju tak, aby ho už nemala ako trafiť.

Grigore prudko otvorí škripajúce dvere cely a Stark vojde dnu a položí Saelu na lôžko. Nechá ju tam spútanú, pretože bez reťazí by sme pri nej riskovali životy. Len čo je Stark vonku, Grigore znova zabuchne dvere cely a vezme kľúč visiaci na krúžku na protilahlej stene.

Štrngot kľúča zapadajúceho do zámky mi zvoní v ušiach.

Saela sa s námahou postaví a dotacká sa k mrežiam. Vrhne sa na ne svojím drobným telom a Grigore odskočí. Kov škrípe a rinčí.

Znova a znova sa vrhá proti mrežiam a ten zvuk mi trhá srdce. Keby som ju tak mohla *objať*, ako som to urobila, keď bola v kráľovej väznici.

Ak by som k nej však natiahla ruku, odtrhla by mi ju a vysala krv zo žíl.

„Prestaň,“ prosím slabým hlasom a urobím pol kroka dopredu. „Ublížiš si.“ Saeline divoké a zúfalé oči behajú sem a tam. Nikdy sa nestretnú s mojimi, ani len neberie na vedomie, že som k nej prehovorila.

Dievča, ktoré milujem, tam vôbec nie je.

Za chrbtom cítim Anassino teplo. Opriem sa o ňu a nechám sa ním obklopiť. Pomáha mi stáť, zatiaľ čo mi slabnú kolená.

Keď sa konečne objaví Aldrich, mám pocit, akoby som už ani nebola vo svojom tele.

Starší muž si prezrie scénu pred sebou, na moment ohromene otvorí ústa, no potom sa spamätá. Nepochybujem, že je na nás šokujúci pohľad.

Najmä na mňa, keďže som stále v tých smiešnych šatách a s korunou na hlave.

Aldrich sa chystá niečo povedať, ale ja urobím krok vpred a natiahnem ruku, aby som ho zastavila. Anassa mi pomôže pozbierať energiu, ktorá mi ešte zostala.

„Ako to mám urobiť?“ spýtam sa jej rýchlo. Predtým to bola ona, kto si vymieňal myšlienky s Helene a Grigorem, ale viem, že teraz to musím spraviť ja.

„*Nájdí v mysli riek, ktorá ťa spája s vlčím jazdcami, a hľadaj ho medzi svorkou Strategos. Vytvor spojenie len s Aldrichom a uisti sa, že sa sústreďíš iba naňho. Potom k nemu posuň svoje spomienky, ako keby si ich kládla na loďku plávajúcu po prúde.*“

Urobím, čo mi povie, a zároveň mu pritom položím ruku na zošúverené predlaktie. Keď na mňa uprie znepokojené oči, mu-

sím odvrátiť pohľad, aby som sa nezlomila. Kontakt s pokožkou pomáha upevniť naše mentálne spojenie. Sústredím sa a posuním svoje spomienky k nemu.

Od námahy ma hneď rozbolí hlava a na čele mi vyrazia kvapky potu.

No funguje to.

Vysvetľujem mu všetko o svojom kráľovskom pôvode, o kliatbe, o tom, čo nám urobili. Ako Alistair Brightbane ukradol trón mojim predkyniam, ako využil svoj rod, aby si udržal kontrolu po celé tie storočia. Ako krvná kliatba Siphonov uzamkla pravdu. Ako mi Stark pomohol toto všetko odhaliť a ako Killian ušiel.

Vodca Aldrich padne na kolená. Ruky sa mu trasú, keď sa bez slov natiahne ku mne, vezme mi ruku a pritisne si ju na čelo.

Sťažka prehltne. „Prosím, vstaňte. Prosím,“ nalieham naňho žalostne. „Aldrich... v tej cele je moja sestra. Musíme jej pomôcť.“

Na tvári sa mu zračí pochopenie, ústa sa mu vykrivia v zmesi ľútosti a znechutenia. Musím odvrátiť pohľad.

„Určite jestvuje niečo, čo môžeme urobiť.“ Aj ja sama počujem, ako zúfalo to znie. „Nejaký spôsob, ako to napraviť, zvrátiť.“

Stala som sa vlčou jazdkyňou, stala som sa *kráľovnou*, aby som ju zachránila pred Chmatákmi – alebo pred Killianom a jeho otcom, ako sa ukázalo. Urobím pre ňu čokoľvek.

Nemohlo to byť všetko nadarmo.

Aldrich chvíľu mlčí. Potom pozrie na Starka. Nie som až taká pohltená smútkom, aby som nepochopila, čo ten pohľad znamená.

Viem, na čo obaja myslia: neveria, že sa to dá zvrátiť. „Prosím,“ nalieham znova. „Povedzte mi, čo mám robiť.“

Aldrich prehltne. Zopne ruky a súcitne si ma premeria. „To hlavné, čo by Saele pomohlo, je ľudská krv. Čo najviac. Má neuhasiteľný smäd, a ak sa čoskoro neuspokojí, zabije ju to.“

„Dobre,“ vyhlásim a zatnem zuby. „Tak bude piť zo mňa.“

Stark podráždene tľoskne jazykom. „V žiadnom prípade. Nemôžeme si byť istí, že ťa v tomto stave celú nevysaje.“

Opäť sa vo mne mieša nenávisť a mätúca vďačnosť.

„Možno...“ ozve sa Aldrich váhavo, „možno by stačilo veľké zviera.“

Prikývnem, zúfalo túžim vyskúšať čokoľvek.

„*S Cratosom pôjdeme na lov. Prinesieme Saele losa,*“ povie mi Anassa a ja sa rozochvejem od úľavy.

„Skúsme to,“ odvetím. Vlci sa otočia, rozbehnú sa späť cestou, ktorou sme prišli, a zmiznú za rohom.

A čo ďalej? Mysel sa mi točí v kruhoch logických úvah, aby poskladala plán. Aké kroky musím podniknúť, aby som našla nejaké východisko?

Som Strategos, moja myseľ by *mala* byť schopná poľahky vytvoriť stratégiu. Veď je to jedna zo schopností našej svorky. Práve teraz som však príliš dezorientovaná, aby som sa vôbec dostala k tejto časti seba.

Napriek tomu viem, že bude dôležité kontrolovať celý príbeh okolo týchto udalostí.

Pozriem na vodcu Aldricha. „Vie už niekto, že Killian odišiel?“

Pokrúti hlavou. „Po tom, čo si zabila kráľa Cyrila, všetci šľachtici utiekli späť na svoje lénne panstvá, ale vlčí jazdci sú stále tu. Čakajú na rozkaz vyraziť na front. Ten môže vydať len ich nový vládca, takže očakávajú, že ráno dostanú správu od mladého Valtiera.“

Ráno. Nebesá. Čoskoro bude ráno.

Moje telo doteraz poháňal iba adrenalín, a keď si náhle uvedomím, koľko času uplynulo, zahalí ma ťažká prikrývka vyčerpania. Pretriem si oči a snažím sa ich držať otvorené.

„Ja...“ Zaváham a snažím sa rozpamätať, čo som chcela povedať. „V tom prípade sa so všetkými porozprávam ráno. Mali by ste si oddýchnuť.“

Neuvedomím si, že sa nakláňam, až kým sa mi noha nezachytí o kameň v nemotornom, márnom pokuse udržať rovnováhu. Zvalím sa na Starkovu hrud', jeho mozoľnaté potetované ruky ma objímu okolo pliec.

Jeho dotyk ma nakrátko opäť preberie. Odstrčím ho a prudko zažmurkám.

„Chod' si ľahnúť,“ povie drsne.

„V žiadnom prípade.“ Som príliš unavená aj na to, aby som naňho zagánila. „Neodídem od Saely.“

Stark zafuní a prehrabne si vlasy. Prejde okolo mňa a zamrmle si čosi, čo znie ako „tvrdohlavá ženská“. Aldrich a Helene sa vyberú za ním.

Saela sa trochu upokojila. Stále sa opakovane hádže o mreže, no teraz to už robí slabšie a neudiera si pritom hlavu. Jej oči nezaostrujú na nič, nič nevidia.

O pár minút neskôr ma z môjho utrpenia vytrhne hlasné škrabanie dreva o kameň. Stark dotiahne do žalára lôžko na spanie. Opráší ho a potom po ňom potľapká rukou, akoby sa ma snažil presvedčiť, že bude pohodlné.

Bez odporu sa naň zvalím. Som príliš unavená, aby som hľadala ďalší dôvod na hádku. Predsa som však odhodlaná zostať hore a strážiť Saelu, takže si ľahnem na bok, zatiaľ čo Stark sa posadí vedľa mňa a oprie sa chrbtom o kamennú stenu.

Vyčerpanie ma však nemilosrdne premáha. Oči mám príliš ťažké a bez ohľadu na to, ako veľmi sa bránim, viečka sa mi zatavárajú.

Ovládne ma ten známy vírivý pocit, ako keby som padala do sna. Otvorím oči, nechcem zaspať.

Už však nie som v žalári.

Som niekde v tme, v miestnosti plnej nekonečných tieňov a odtieňov sivej, bez podlahy, stien či stropu. Tiene víria okolo mojich nôh ako hmľa.

Je to príliš skutočné na to, aby to bol sen. V panike zatajím dych.